

A close-up photograph of a woman's face and upper torso. She is wearing a blue choker necklace with a gold-colored clasp and a blue dress with white lace and ruffles. Her hand is raised to her chin, and she has a thoughtful expression. The background is dark.

MEREDITH
DURAN

TEED MIND
NARRIKS
KAKS
KORDA

Originaali tiitel:
Meredith Duran
Fool Me Twice
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on fiktsioon. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Mistahes sarnasus tegelike sündmuste või kohtade või isikutega, elavate või surnutega, on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2014 by Meredith Duran
Originally published by Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E12391020
ISBN 978-9949-82-690-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Mattile, nii kaua, kui me mõlemad elame

TÄNUAVALDUSED

Ma olen lõpmata suure tänu võlgu Janine Ballardile ja S. J. Kincaidile entusiasmi, julgustuse ja mõistmise eest nii päeval kui öösel. Täna ka daame ja härrasid Pocket Booksis, eriti aga toimetajat/muusat Lauren McKennat; Elana Cohenit, kes kirjutab kõige võluvamaid e-kirju, mida internet on iial talletanud; Faren Bachelist, kotkasilmset koopia-toimetajat, ning võrratult andekat kunstiosakonda. Lõpuks kuulub mu suurim tänu Caroline Guindonile tema asjatundliku juhtimise eest prantsuse keele alal (mistahes vead on *kindlasti* minu omad), mu võrratutele vanematele Ronroele ja Katherine'ile ning Robile, Betseyle ja Birnholz-Farrelli klannile, kes mõistavad alati, kui ma ütlen „Ma ei saa minna/tulla/jääda – ma pean kirjutama.“

ESIMENE PEATÜKK

London, 1885

Olivia seisatas oma järgmise kuriteopaiga ees. Oli see ainult tema kujutus või paistis see linnamaja tõepoolest *miraadžina*? Kõik teised häärberid tänaval nägid välja viisakad ja elegantsed, piirates end korralikult pügatud hekkide ridadega. See maja, vastupidi, laiutas. Ta märkas veesülitiit ühe simsi kohal luuramas ja tema poole põrnitsemas. Muidugi oleks Marwicki hertsogi majale veesüliti nikerdatud!

Olivia pani käsivarred ristamisi ja põrnitses vastu. Ta oli nüüd varas, oli ju? Sellest hoolimata, et kogu oma kahekümne viie eluaasta jooksul oli ta enne voodisseminekut palvetanud ja kirumiste peale ahhetanud. Nüüd oli ta kurjategija. Kurjategijad ei peaks midagi kartma – isegi mitte Marwicki hertsogit, erakordset türanni.

Vaprad mõtted. Kuid tema magu tõmbles, otsekui oleks ta söönud riknenud toitu.

Ta keeras kõrvale, sammudes hekkide poole, mis märkisid järgmist krunti. *Taevane jumal*. Oli ta seda laadi naine, nagu tahtis olla? Ta oli endale kinnitanud, et tal ei ole valikut, aga see oli vale. Inimesel on alati valik. Ta võiks jälle põgeneda ükskõik kuhu, kas Prantsusmaale või isegi kaugemale...

Sügistuul kandis ta kõrvadesse lapse naeru. Väljaku keskel pargis mängis väike poiss kutsikaga tagaajamist. Poiss jooksis ringiratast, kilgates heameelest, kui spanjel tema kandu näksas. Oli ta ükski?

Olivia mure vaibus, kui ta märkas üht paari jalakate varjust jälgimas. Nad ei olnud lapsehoidja ja teener, nagu nähakse tavaliselt Mayfairi noorte pärijate järele valvamas, vaid abielupaar, mees hele ja sale, elegantne kuld kell kuuerevääri külge kinnitatud. Naine, ümmargune ja roosapõsine, pigistas ta käsivart, naeratades oma poja poole.

Olivia kurku tekkis sõlm. Kui ta nüüd minema kõnnib, siis ei ole kodu loomine kunagi ohutu. Ta jääks alatiseks üksi. Alatiseks põgenema.

Rangelt rääkides olid vargus ja pettus ebamoraalsed. Kuid tema eesmärk oli õiglane ja ta tulevane ohver türann. Marwick oli ära teeninud omaenda rohu maitse. Olivia ei tunne end süüdlaslikult!

Ta nügis prillid ninal üles ja marssis hertsogi linnamaja poole tagasi. Vaskne uksekoputi tundus ta käes libe. Kuulutus oli nädal aega vana; toatüdruku koht võis olla juba täidetud. Kõik tema piinad oleksid siis ilmaasjata.

Uks avanes. Noor brünett toetas oma õla vastu uksepiita ja vaatas üles Olivia poole. „Oo-oo. Pikk nagu mees, kas pole? Arvan, et tulid selle koha pärast.“

Olivial oli kulunud seitse päeva, et veenda Amandat soovituskirja kirjutama. Kuid ta mõistis sekundi pärast, et oleks võinud sama hästi selle ise septseda. Mitte keegi ei kavatsenud tema identiteeti kontrollida, mitte siis, kui neil oli *see* olend ust avamas. „Jah,“ vastas ta. „Toatüdruku...“

„Tere tulemast siis hullumajja. Mu nimi on Polly.“

Tüdruk viipas Olivia külma vestibüüli, koopataolisse malelauruudulise marmorpõrandaga ruumi. „See on Jones, keda sa näha tahad. Ta on ülemteenri sahrvis. Ära küsi, mida ta seal teeb, mitte keegi ei oska vastata.“

Olivia järgnes tüdrukule, möödudes kohast, mis nägi vastu seinu puruks lõõdud vaasi jäänustega välja nagu võitlustanner. Või ehk sai süüdistada ainult hüljatust, sest Kreeka urn trepi kõrval hoidis endas närtsinud rooside massi ja õhk lehkas hapult, otsekui oleks keegi puhastamiseks kasutanud äädikat ja unustanud selle jälle ära pesta.

Tõepoolest hullumaja. See oli peremees, kes oli esimesena hulluks läinud, oletas Olivia. Ta endine tööandja Elizabeth Chudderley (kellelt ta oli *varastanud*) oli Marwicki hertsogit nimetanud riiukukeks ja türanniks mehe halastamatu vastuseisu pärast Elizabethi abielule tema vennaga.

Kuid see maja viitas, et ta oli oma teenrite suhtes vähem nõudlik kui perekonna suhtes. Kui pentsik!

Riiukukk, tuletas ta endale meelde. Marwick oli mühakas, koletis. Selle mehe petmine oleks kriminaalne, aga mitte andestamatu – erinevalt tema varastamisest Elizabethilt.

„Nii et sa oled meie hertsogist kuulnud,“ ütles Polly, kui nad astusid teenijate koridori.

Olivia mõtles üheks tobedaks hetkeks, et tüdruk oli ta mõtteid lugenud. Ja siis võttis ta oma mõistuse kokku. „Muidugi. Marwicki hertsog on teinud nii palju suurepäraseid...“

Polly norsatus säästis Olivia vastikust ülesandest teda kiita. „Sa ei tea sellest pooltki.“ Ja kui nad trepist alla läksid, jätkas Polly lobisevat monoloogi, täis rāpaseid detaile, mis täiendasid suuremat pilti.

Majapidaja oli lahkunud üheksa päeva tagasi pärast episoodi, kus hertsog oli kinga tema pihta visanud. Sellest ajast peale olid pooled toatüdrukud põgenenud. Oh, palk oli ikka veel hea, aga ei saanud ju oodata, et vaimuhaige kaua elaks, ega ju? Kindlasti oli ta ainult kolmekümne viie aastane. Kuid hertsog polnud majast kümme kuud lahkunud. Kui see polnud vaimuhaigus, mis see siis oli?

„See on olnud päris lõbus,“ lõpetas Polly, kui nad asusid teenijate ruumidesse. „Nagu makstaks lavaetenduse vaatamise eest!“

„Tõepoolest.“ Olivia tundis kerget iiveldust. Tänu kirjadele, mis ta oli Elizabethilt varastanud, teadis ta olukorrast kaugelt rohkem, kui oleks pidanud. Ta teadis isegi seda, miks Marwick oli hulluks läinud.

Mitu kuud tagasi oli Elizabeth saanud oma valdusse hertsogi kadunud naise kirjutatud kirjad. Need kirjad paljastasid, et hertsoginna oli olnud truudusetu ja reetlik. Hertsog, saanud sellest teada, oli muutunud leinavast lesest poolhulluks eremiidiks – ja võibolla ka joomariks, sest mis muu oleks võinud teda panna majapidaja pihta kingi loopima?

Polly kloppis ülemteenri sahvri uksele. „Teil on uus!“ hüüdis ta.

Uks avanes prao võrra. Käsi sööstis välja ja tõntsakad sõrmed haarasid Olivia soovituskirja. Uks löödi jälle kinni.

Polly pani käsivarred rinnale vaheliti ja koputas jalaga vastu põrandat. „Kuulge, kuulge,“ ütles ta valjusti. „See näeb paljutõotav välja. Ma

vannun teile, see polnud Bradley, kes ta kutsus.“ Ta saatis Oliviale naeratus. „Üks teenritest. Mõtles, et teeb peent nalja, kui kutsub ühe värvitud naise vestlusele. Vaene Jones, tal polnud naljakas.“

Olivia sai teadlikuks omaenda kasvavalt jäigast hoiakust. Kas sel ületeenril polnud üldse selgroogu? Miks ta Bradleyt ei vallandanud?

See ei ole sinu asi, tuletas ta endale meelde. Selle majapidamise korra- tus töötab tema kasuks. Olivia eesmärk oli läbi tuhnida hertsogi asjad, sest hertsogi kadunud naise kirjad viitasid, et mees hoidis toimikuid oma poliitiliste kolleegide kohta, kaustu, mis tõendasid nende kuritegusid. Kui see oli tõsi, pidi Olivia need kaustad leidma. Seal oli üks kindel mees, keda ta pidi šantažeerima.

Ta oli oodanud, et palju valvsaid silmi on valmis teda nuhkimiseakti- tabama. Aga see punt? Nad ei märkaks ka siis, kui ta varastaks hõbedat! Oletades muidugi, et mistahes hõbe oli jäänud varastamata.

„Sul veab,“ ütles Polly, tõmmates Olivia tema mõtiskelust välja. „Vana Jones on nii meeleheitel, et ta tõenäoliselt ei hooli, et sa prille kannad. Kuid normaalses olukorras ei ole just suurt nõudlust toatüdruku järele, kes ei näe.“

„Oh.“ Silmi pilgutades nügis Olivia prillid tagasi oma tavalisse kohta. Ta polnud seda detaili kunagi kaalunud.

„Ja sa pead lõpetama oma juuste värvimise,“ lisis Polly laitva hääli- tusega. „Kena punase varjund, kuid teenistuse jaoks veidi liiga karjuv.“

„Ma ei värvi oma juukseid.“ Olivia oli seda maskeeringu huvides kaa- lunud, kuid heledamad toonid ei jäänud pidama ja tumedamad oleksid paistnud ebaloomulikud.

Polly heitis talle skeptilise pilgu. „Või nii. Emake loodus muutus liht- salt vallatuks, oletan ma.“

„Ma räägin sulle, see on minu loomulik värv.“ Ja kui ta oleks juukseid värvunud, poleks ta kindlasti seda tooni valinud.

Uks avanes. Jones osutus ebamääraseks mustas sabakuues härras- meheks buldogilõua ja juustega, mis olid hõbedased kui mündid. Ta pigistas Olivia soovituskirja nagu uppuv mees ajupuutükki. „See paistab päris rahuldav, preili Johnson.“

Polly saatis Oliviale küsiva pilgu. „Preili Johnson?“

Pelgad toatüdrukud ei pälvinud sellist formaalset kõnetlust. Olivia tekkis kõhe tunne, et Amanda polnud järginud tema juhtnööre: jätta soovituskirjast välja Olivia hariduse mistahes mainimine ning rõhutada selle asemel tema kogemust koristamises ja suurejoonelise kodu eest hooldamises. Mitte seda, et tal tõtt-öelda ühtki oleks...

„Tulge, tulge,“ ütles Jones, tõugates end üle ukسلäve ja peaaegu ronides trepist üles. „Järgnege mulle, palun.“

„Meie kõige peenem võõrastetuba,“ teatas Jones. Ta viipas Olivia salongist välja, alustades reibast kõndi mööda koridori. „Te töötasite kaks aastat leedi Riptoni majapidamises, oli nii?“

Olivia kiirustas, et sammu pidada. Koridori ääristasid Rooma kujud, nende jäigad marmornäod laitvalt seda ebatõenäolist stseeni jälgimas: ülemteener, kes oli mõeldud olema teenijate hierarhia tipus, teeb ringkäiku oma tulevasele alluvalle. „Jah, härra. Ma teenisin kaks aastat üla-korruse toatüdrukuna.“

See oli muidugi vale. Olivia oli väljaõppelt sekretär. Kuid tema hea õnn, et Amanda, ta endine klassikaaslane masinakirjakoolis, oli hiljuti abiellunud vikont Riptoniga. See tegi Amanda soovituskirjad väga võimsateks. Kui vikontess Ripton ütles, et Olivia oli olnud erakordselt hea majateenija, siis see vaene väga raske olukorras ülemteener ei kahtleks selles.

„Ma mõtlen...“ Jones kratsis lõuga. Ta näis eriti huvitatud olevat ühest kohast, põskhabeme laigust kõrva all, mis oli tal hommikuse pesemise ajal ilmselt märkamata jäänud. Hõbedased karvad võrsusid seal terve tolli võrra pikematena kui ülejäänud habemes.

Olivia lummatud pilgu all tulid talle ta kombed jälle meelde ja ta punastas, pistes käe tagasi oma vesti vahele. „Kas te olete juhuslikult haritud?“

Olivia oleks võinud talle vastata prantsuse, itaalia või saksa keeles. Kuid see näis üsna uhkeldavana – ja majateenija jaoks võimatuna. „Jah, härra, ma oskan lugeda ja kirjutada.“

„Ma ei usu, et te oskate ka arvutada?“